

ИСТОК ПРАВОСЛАВНИ

Bismillah ir rahman ir rahim

Bismillah ir rahman ir rahim Фраза коју је Амфилохије изговорио на арапском зове се Бисмила. Преузета је из Курана. Куран је подељен на 114 сура, тј. глава. Скоро све суре почињу речима: **Bismillah ir rahman ir rahim**.

То значи: "У име Алаха, милостивог, самилосног". На арапском се то пише овако:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Прва реченица с којом се сусреће читатељ Кур'ана часног је Бисмила, тј. ријечи: Бисмиллахир-рахманир-рахим. Та реченица се понавља на почетку сваке кур'анске суре, осим девете (сура Ет-Тевбе). Посланик, саллаллаху 'алејхи ве селлем, изрекао је бројне хадисе који говоре о вриједностима

Бисмилле. шта је, уствари, Бисмилла? Какав је наш однос према њој? Колико је присутна у нашем животу? Овај прилог баца мало више свјетла на ову кратку реченицу која је, уствари, осовина око које се треба кретати живот сваког муслимана... О вриједностима Бисмилле Аллахов посланик, с.а.в.с., изрекао је бројне хадише. Навест ћемо неке од њих.

Преноси Ибн Еби Хатим у Тефсиру од Ибн 'Аббаса да је Осман ибн' Аффан, ра, питао Аллаховог посланика, савс, о Бисмилле, тј о ријечима Бисмиллахир-рахманир-рахим, па му Вјеровјесник, савс, одговорио: 'То је једно од имена Аллаха Узвишеног, а између тог и Најузвишенијег имена (исмуллахил-екбер) је толико близу као што је између белила и црнила у очима. 'Муслимани изговарају Бисмил за време молитве, пред почетак било ког дела, пишу је на почетку писама и званичних докумената, итд "Проучити бисмиллу" значи изговорити целу фразу (као што је учинио Амфилохије). Ево у којим све ситуацијама треба "проучити бисмиллу" (преузето са једног сајта босанских потурчењака) Лепо је бисмиллу проучити прије уласка у заход, на почетку абдеста, затим на почетку јела и клања то обавезно. Лепо је такође проучити бисмиллу и пре полног односа, јер се у оба Сахиха наводи да је Аллахов Посланик, саллаллаху алејхи ве селлем, рекао: "Уколико неко од вас, када жели прићи супрузи, изговори

бисмилле и каже: 'У име Аллаха! Мој Аллаху, уклони од нас шејтана! Уклони га и од онога што нам подариш! '-Ако из тог односа буде рођено дијете - шејтан му никада неће нанијети штету!' Ислам прописује муслиманима да се моле Алаху пет пута дневно. Та свакодневна молитва се зове "намаз". Строго су одређена правила како треба вршити намаз. Ево како се то описује на муслиманском сајту Шта је намаз? - Намаз је скуп покрета праћен изговарањем одређених ријечи . - Намаз је комуникација са нашим Створитељем и Господарем, када Му тијелом и ријечима исказујемо послушност и покорност. - Намаз су тренуци у којима смо најближе Аллаху, Милостивоме, и прилика када молимо за опрост, али и за испуњење жеља и потреба, за отклоњење невоља, за заштиту од опасности и несреће ... - Намаз је стуб и темељ вјере: ако нема намаза - нема вере; Аллахова казна се навлачи ... Намаз почиње подизањем руку у висину лица и речима: Аллаху Екбер ("Аллах је највећи "). Затим се руке спуштају, и онда се говори: Бисмиллаахир Рахмаанир Рахи (" у име Аллаха, милостивог, самилосног "), Ел-хамду лиллаахи РАББИЛ 'аалемиин (" хвала Аллаху, господару свих светова "), Еррахмаанир Рахи, (" милостивом, Самилосном"), Маалики јев миддиин (" владару судњег дана"), Ијјааке на'буду ве ијјааке неста'иин (" само тебе обожавамо и само тебе за помоћ молимо"), Ихдинас сираатал мустакиим (" упути нас на прави пут "), Сираатал Лезине ен'амте 'алејхим (" на пут оних којима си дао своју милост и благослов "), ГАЈРИЛ магдууби' алејхим веле ддааллиин (" не на пут оних на које си се расрдио, нити на пут оних који су залутали "). Па онда опет: Бисмиллаахир Рахмаанир Рахи (" У име Аллаха, милостивог, самилосног "), Кул Хуваллааху Ахад (" Речи: Аллах је један, једини), Аллахус Самад (" Аллах је одувек и заувек. Не зависи ни од кога, а свима је потребан "), Лем јелид ве лем јуулед (" **Нема сина, нити је он коме син** "), Ве лем јекуллеху куфувен ахад (" и њему нико није раван "), и тако даље, и тако даље Затим клањаћући бисмиллу,

изговарајући: Бисмиллаахир Рахмаанир рахи. Јачи је став да се бисмилла не изговара наглас стално. А ево како Арапи певају Бисмил ... и ући неку суру након фатихе, дужу или краћу. Бисмиллахи Рахманир Рахим, Кул ху уаллах ехад; Аллахус-самед; лем јелид уе лем јулед; уе лем је кун леху куфууен ехад. Од себе одбија весвесе, лоше мисли, и оно чиме шејтан жели да га заваби у његовом намазу. А ако шејтанова весвесе, ометање клањача у намазу, се повећа, прописано му је да проучи истиазу, чиме тражи код Аллаха заштиту од њега, и да на леву страну пљуцне нешто мало влажног ваздуха ... Ето, наслуша се читања и певања Бисмиле оригиналним арапским изговором у уобичајеним ситуацијама муслиманске свакодневнице. Остаје да још једном чујемо како изговара Бисмил митрополит Амфилохије у крајње неуобичајеној ситуацији - на освећења православног храма, у пуним архијерејски одежде. Издвојили см само ту фразу на аудио снимкухтп: // ууу.савест.орг/001/17-еу-спц/филес/бисмилла.мп3 То је фактографија.

А сада би требало да понудимо какво-такво објашњење Амфилохијевог поступка. Или је можда боље да сачекамо да се објашњење појави на сајту Синода? Не би нас зачудило да Гајо Гајић објави најновији текст Атанасија Јевтића, по коме су речи Бисмиле уствари ранохришћанска пракса. Наиме, у првим вековима хришћанства епископ је изговарао ове речи на почетку литургије, и то гласно, а народ је одговарао: "Халал ти вера". Онда су Бисмил касније преузели муслимани, и прихватили је као срж своје вере, али су под утицајем запада застранили, јер је код њих преовладао став да се Бисмилла не изговара стално наглас (као што смо чули у упутству).

Хришћани су временом избацивали Бисмил из литургије, да би се разликовали од муслимана, али се она ипак у појединим рукописима задржала све до пре двеста-триста година, тачније - до латинствујућег Петра Могила, који је под утицајем запада коначно избацио Бисмил из свих рукописа, односно

наредио је да се увек изговара у себи, а никада наглас. И ево сада Амфилохије рехабилитују ову неправеднозапостављену богослужбену праксу из првих векова хришћанства, а босански лоби се, као и увек, противи. Немојте нас држати за реч. Можда се на сајту Синода неће појавити овакво објашњење. Ми смо само написали да нас не би зачудило ако се појави. Ништа нас не би зачудило после Амфилохијевог реторског питања, објављеног на сајту Синода: "Ако се раздире завеса у јеврејском храму у тренутку Христове Крсне смрти, ко смо ми да је поново навлачимо?" Вероватно неће ни бити званичног објашњења, као што га нема ни поводом Амфилохијевог обећања да Шиптари неће градити православне храмове. Биће само састављена одбрамбена мантра која самим глобалиста треба да се нађе при руци у случају неке велике нужде, а она ће гласити: "Па шта су се ухватили за ту једну реченицу, Боже мој, шта ја све нисам у животу изговорио". Ако је тако, зашто се онда ниједан од две милијарде муслимана не превари па усред џамије пред свима гласно, течно и разговетно изговори у микрофон: "Господе Исусе Христе, Сине Божији, помилуј ме грешног"? Да видимо шта би се онда догодило. Данас је у Политици изашао чланак о томе како хрватски навијачи на свим утакмицама скандирају "Убиј, убиј Србина", а хрватски политичари слушају и "гушта". Нико да се превари, никоме да излети нешто супротно. Рецимо, да неко од њих каже "нахрани Србина", или нешто слично томе. Зашто је Амфилохије поменуо Аллаха усред тек освећених темеља православног храма, посвећеног Христу Спаситељу? Зашто је изговорио исламску Бисмил? То је типичан почетак сваке муслиманске молитве, сваког муслиманског дела, а нарочито клања. Кад муслиман почне да коље, било животињу, било иксана, он изговара Бисмилле. Какву поруку је Амфилохије хтео да пренесе окупљеном народу тог празничног јутра ратне 1992. године, када су муслимани већ десет месеци клали и масакрирали српску

нејач по целој Босни, где год су их затекли незаштићене? И то су најчешће чинили на велике српске празнике - на Тројице, на Петровдан ... Амфилохије је ово изговорио 6. децембра 1992. године. Само месец дана касније, на Божић, муслимани су изговарајући исту ту Бисмил поклали велики број Срба у Кравицама, а после десетак дана и у Скеланима. Ми не осуђујемо муслимане, они само раде свој посао. Цихад је основа њихове вере, и они га спроводе и у рату и у миру. Не осуђујемо ни Амфилохија - и он само ради свој посао. Он има конкретне обавезе пред Европском унијом, јер је на њеном платном списку као члан Европске експертске групе. Добро, можда и није на платном списку, можда човек волонтира, али то не мења ствар. Он је својим чланством преузео на себе обавезу да целога себе посвети евро-атлантским интеграцијама, као што пише на сајту ЕЕГ. У оквиру тих обавеза Амфилохије је морао да иде по џамијама и да се тамо изува као што ради сваки правоверни муслиман, да брани београдску џамију за време цихадског погрома на Косову, да говори у име Алаха на освећење темеља православног храма у Приштини ... И ко зна шта је он још све морао да ради у склопу својих обавеза. Ми не осуђујемо никога, ми само разговарамо о темама које нас занимају. Ево, на пример, занима нас КОМЕ је Амфилохије изговорио исламску бисмилле на освећења православног храма у Приштини? Сав народ који се окупио на освећење био је православно српски народ. Сада у Приштини нема српског увета, али тада је било. Сигурно ниједан муслиман није дошао на тај одмор. А Срби, као што и видимо на снимку, нису ни обратили пажњу на Амфилохије речи. Чак и да су обратили пажњу - не би их разумели. Срби у Босни би разумели, њима Амфилохије Бисмила вероватно не би промакла. Али Шиптари нису били много верски образовани, зато им је последњих година саграђено 400 џамија, новцем из Саудијске Арабије и других исламских земаља, да се надокнаде празнине у верском образовању муслиманског становништва

на овој важној деоници зелене трансферзала. Сасвим је природно што Срби са Косова нису препознали речи из Курана. Да је Амфилохије поменуо шиптарску "бесу", то би косовски Срби препознали, али арапску Бисмил нису препознали. Па добро, коме је онда Амфилохије рекао те речи, кад нико од присутних није могао да их примети и разуме? На снимку се лепо види да је фраза одлично увежбан - беседник нигде није запео, нигде се није збунио, што значи да је претходно много пута изговорио ове речи. Чему толики труд? Није ваљда Амфилохије поверовао Мухамеду да на оном свету сваког праведника чека по једна заносна женска, па се труди да заради небеско блаженство? "О хурије очих плаветнијех, те мислите са мном вјековати!" - Сеири Мустајкадија у Горском Вијенцу. Ма није то. Тешко да Амфилохија интересује шта ће бити на оном свету. Пре ће бити да је ово: "О Стамбола, земаљско весеље, купо меда, горо од шећера ... бог из тебе само бегенише, чрез пророка са земљом владати". Е, то може бити! Преко Стамбола земљом владати - то је циљ, то је намера наших црквених глобалиста. Ако је тако, онда је на освећење храма ипак био присутан неко ко је могао да примети, да разуме, и што је најважније - да оцени овај Амфилохијев поступак. Не можеш ти на лепе очи бити члан елитне европске међувладине организације! Мораш стално да се доказујес - да мислиш глобално, а да дјелаш локално. То важи за све активисте евро-атлантског глобализма у СПЦ. Сви они морају стално да показују своју активност пред наручиоцима, тј да периодично направе понеки антисрпски и антиправославни гаф у јавности. Мало-мало, па Таса јавно испљује земаљску, а Игњатије небеску јерархију, Иринеј Буловић позира испод слике Алојзија Степинца, Григорије похвали ратнике цихада Тачија и Харадинаја а оцрни Младића и Караџића, Иринеј Добријевић оцрни целу историју српског народа, а о антисрпским и антиправославним гафова митрополита црногорско-

приморског и брдског Амфилохија - да и не говоримо. И све то уредно објави Гајо Гајић на сајту Синода. Стварно, човек једноставно остане без текста, и не зна шта би на све то рекао, осим да су смрдљиви творови отишли бестрага, као што рече надахнути поета на сајту аустралијско-новозеландске епархије. Или да га још детаљније парафразирамо: недеља шестог децембра 1992. године ни мајмунима није била смешна. Амфилохије је уствари баш и хтео да остане непримећен од стране православног српског народа, а да га примети само онај ко треба да примети. Зато није ширио тему, тј није поменуо раније пророке Мусу и Ису (тако муслимани зову Мојсија и Исуса), ни последњег пророка Мухаммеда, нити је изговорио цео текст намаза, или целу суру, или цео талисман, него је само на арапском директно поменуо Аллаха у исламској Бисмили, и то је било сасвим довољно, за почетак. А за крај? Шта друго да кажемо за крај, осим: "Халал ти вера, Амфилохије".